

MOTÝL

Dotkni se ohně

Andrea
Rimová

Dotkni sa ohňa

Copyright © Andrea Rimová 2019
Design © Motýl design 2019
Cover photo © Rekha Garton / Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2019

ISBN: 978-80-8164-198-5

Dotkni sa ohňa

*Andrea
Rimová*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venovanie:

S láskou venujem Heluške a Stankovi, skvelým ľuďom s obrovským srdcom na správnom mieste. Ďakujem za všetko.

Podakovanie:

Milá Barborka.

V rukách držíme naše tretie spoločné dielo. Svojim úsmevom a prvými rozkošnými slovami si mi dobíjala baterky a poháňala moju fantáziu. Ďakujem za to, aká si úžasná. Byť tvojou mamičkou je ten najväčší dar.

Prolog

Vystúpila som z auta a prebehla som očami po ľuďoch stojacich pred reštauráciou. Mnohým horeli v rukách cigarety, akoby z nich vzdalujúci sa dym mal odviať pochmúrnosť chvíle a pomôcť im zabudnúť na to, čo sa stalo.

To určite. Iba budete smrdieť ako krčma.

Nič sa nezmení, aj keď vyfajčíte celý balíček za pol hodiny.

Absolútne nič.

Vo vzduchu mi pred očami poletovali písmená neprehliadnuteľné ako plagáty pred prezidentskými či parlamentnými voľbami. Vytvárali jasný nápis:

René je mŕtvy. Navždy.

Hlboko v zemi už niekoľko minút ležali bratove telesné pozostatky, jeho duša blúdila niekde medzi nami a obzerala si naše smutné mokré tváre. Možno sa zastavila pri mne, mame a Emily. Možno nám aj povedala, aby sme už prestali nariekať a vzchopili sa. Najradšej by som jej ukázala prostredný prst, pre istotu na oboch rukách.

Chod' dokelu, braček! Vlastne, už si išiel...

Pomohla som Samkovi odopnúť bezpečnostný pás a vystúpiť z auta. Pokúsila som sa usmiať, ale výsledok nebol veľmi presvedčivý. Bol veľmi vnímavý a vedel, že trpím.

Vyskočil na chodník vedľa a nechápavo sa pozeral na odchádzajúce auto. „Kam ide ocko?“

„Vráti sa, len čo nájde parkovacie miesto. Tu už nie je nič voľné,“ ukázala som rukou okolo seba. „Prišli sme medzi poslednými.“

Samko sa mračil. „Ako dlho budeš ešte takáto smutná?“
Zohla som sa k nemu a pritúlila som si jeho krehké telíčko. „Neviem, zlatko. René mi bude veľmi chýbať.“

Potiahol nosom. Svojho uja mal veľmi rád. „Aj mne. Takže je pravda, že sa už nikdy nevráti?“

„Áno,“ prikývla som. „Z neba sa nedá vrátiť.“

„Tak prečo neostal radšej s nami? Sme tu predsa všetci,“
hľadel na mňa nechápavo veľkými hnedými očami, ktoré zdedil po otcovi.

„To nevie nikto, miláčik. Babka a dedko nás už iste čakajú. Poďme dnu, je tu zima,“ vstala som a upravila som si kabát.

Samko sa ma držal za ruku ako kliešť. Kary určite neboli najvhodnejším miestom pre deti, ale nemala som ho kde nechať. Všetci sme boli tu, aby sme si navzájom pomáhali vyrovnáť sa so stratou.

Blížili sme sa k vchodu do reštaurácie a opäť sa prihlásila bolesť, ktorú som cítila, keď zem pohltila Reného rakvu. Ochromovala celé moje telo, preto som spomalila. Takmer som si necítila nohy. V hrudi ma pichalo, akoby sa mi tam povaloval ježko, vykrúcal sa na všetky možné strany, sem-tam niekde prudšie zatlačil, skrčil sa a potom sa vystrel. A znova.

Mala som chuť sadnúť si priamo na studené schody, kde si líhali čerstvo napadané snehové vločky. Chcela som nemyslieť. Samkov stisk mi však dodával silu kráčať ďalej.

Zdolali sme krátky chodník od miesta, kde sme vystúpili, a pár schodov. Ostávali už len tri metre k dverám. Potiahla som nosom a ucítila som silný cigaretový zápach. Naplo ma a na zlomok sekundy som zastala a privrela oči.

Keď som opäť precítila a uvedomila som si, že musím pokračovať v chôdzi, všimla som si otvorenú polovicu z dvojkrídlových dverí.

„Pod, zlatko,“ uvoľnila som si ruku zo synovho zovretia a nežne som ho postrčila pred sebou. Až potom som zbadala, že pri dverách stojí Robin. Držal ich, aby sme mohli vstúpiť. Neusmieval sa, lebo sa to nehodilo.

Neviem, či som bola prekvapená jeho prítomnosťou. Ako si som mohla očakávať, že tu bude. Skôr ma zarazilo, že sa vôbec nezmenil. Vyzeral presne tak, ako som si ho pamätala z nášho posledného stretnutia, na ktoré sa nedalo zabudnúť ani napriek mnohým pokusom.

„Prišiel si,“ zašepkala som, keď som pri ňom zastala.

Prikývol. „Je mi to ľúto, Anna. Úprimnú sústrasť.“

Jeho hlas mal vždy veľkú moc. Teraz opäť roztancoval ježka v mojej hrudi. Nemohla som sa pohnúť.

Stála som vo dverách a dívala som sa do Robinových smutných očí. Čítala som v nich hnev a výčitky. Vždy som presne vedela, na čo myslí. Aj teraz akoby ľutoval, že zanebdával priateľstvo s Reném, a zrazu je neskoro.

„Mami, pod,“ začula som zdola Samkov hlások.

Robin sa zľahka dotkol môjho ramena a ježko si ešte párkrát intenzívne kopol. Sklonila som hlavu a vykročila za synom.

Nebol čas riešiť staré rany, keď prišli nové.

Musím byť oporou. Rodičom, švagrinke a jej dvom deťom. Sebe samej.

Robina som zahliadla ešte asi dvakrát. Raz s Markom a potom so štíhlou čiernovláskou. Netušila som, kto to je, a dnes už na tom vôbec nezáležalo.

Stratila som brata a v srdci mám dieru, ktorú nezaláta nič.

Ako sa s tým naučím žiť?

Mohol sa rok začať horšie ako pohrebom milovanej osoby?

1. kapitola

O dva mesiace neskôr

Z práce som sa pobrala rovno k Emily. Volala mi a bola rozrušená. Nechcela o tom hovoriť do telefónu, preto som to nemohla nechať tak a hneď som sa obrátila na Matúša. Ten ochotne sľúbil, že vyzdvihne Samka zo škôlky. Bola som vďačná, že môjmu mužovi nebola cudzia zodpovednosť, lebo v modernej dobe sa jej chlapi často zbavovali všemožnými spôsobmi.

„Vylakala si ma,“ pobožkala som švagrinú letmo na líca a vzala som jej z rúk Vanesku už na chodbe bytu.

„Poď ďalej, Anna. Prepáč, že som ťa takto vydesila, ale sama mám zvláštny pocit. Pozri sa na toto,“ strčila mi pod nos kus papiera, hneď ako som si sadla na gauč. Ročné dievčatko bez váhania siahlo po papieri, a keby Emily nezakročila, roztrhalo by ho.

Vstala, položila dcéru do detskej ohrádky v rohu miestnosti a vrátila sa ku mne.

„Čítaj!“ vyzvala ma.

Pozrela som sa na papier a chvíľu trvalo, než mi to došlo. „René pre vás kúpil dovolenku?“

So slzami v očiach prikývla. „Toto leto sme mali počestovať do Grécka. Všetko vyplatil, Anna!“

Vzdychla som si. „Nepovedal ti o tom?“

„Nie. Párkrát sme hovorili o výlete, spomínali sme aj more, ale nič konkrétne. Netušila som, že to zaistil. Zaplatil dvetisícpäťsto eur.“

Dívala som sa na papier s hlavičkou známej cestovnej kancelárie. Potom som preskúmala dátum uzavretia zmluvy o poskytnutí služieb. Mračila som sa.

„Anna, čo ak nespáchal samovraždu?“ prečítala mi Emily myšlienky.

Položila som papier na gauč a zakryla som si tvár dlaňami. Potom som opäť siahla po zmluve a znova som skontrolovala dátum.

„Vidíš dobre,“ pokračovala švagriná. „Zariadil to necelý týždeň pred smrťou. Desiateho januára. Mali sme letieť v júni. Ak by chcel skutočne zomrieť, nevyhodil by do hája toľko peňazí. Vedel predsa, že by som ich v takej chvíli veľmi potrebovala. René nebol nezodpovedný, Anna. Ty to vieš najlepšie. Miloval ma a toto by mi neurobil. Ani našim deťom.“

Emily začala nahlas vzlykať. Priskočila som k nej a objala som ju. Vaneska nás z ohrádky zvedavo pozorovala.

„Počula si, čo som povedala?“ odtiahla sa odo mňa a zadívala sa mi do očí.

„Áno. Nedáva to zmysel.“ Na viac som sa nezmohla.

Reného smrť bola v našej rodine tabu. Vyšetrovatel' ju označil za samovraždu a my sme boli v takom šoku, že sme nemali silu riešiť to. List na rozlúčku pre Emily a deti bol dôkazom, že René neuniesol svoje problémy a skoncoval so životom.

Stále to bolo čerstvé. Ubehli len dva mesiace, všetkým nám chýbal a nevedeli sme mu odpustiť. Lenže čo ak sme mu nemali čo odpúšťať?

„Odkiaľ mohol mať tie peniaze?“ rozhodla som sa hovoriť o tom otvorene.

„Nemám ani poňatia,“ priznala Emily. „Takže sme nemali až takú núdzu, ako to vyzeralo.“

„Čo potom ten odkaz? Napísal vám predsa list na rozlúčku,“ premýšľala som nahlas.

„To áno. Zrazu mi naozaj nič nedáva zmysel. Najradšej by som ten deň vymazala, ale nejde to. Vždy, keď mi zazvoní mobil, myslím na osudný telefonát, ktorý mi poslal život.“

Uvedomila som si, že som doteraz zatvárala oči pred všetkým, čo sa stalo. Niežeby nebol priestor hovoriť o Reného nešťastnom konci... Chýbalo odhodlanie a odvaha vypočuť si pravdu, ktorá opäť raní.

„Povedz mi to, Emily. Chcem vedieť všetko. Každý jeden detail, lebo je to dôležité.“

Švagriná sa zahľadela na rozkošné dievčatko v ohrádke. „Urobím malej mlieko a uložím ju. Potrvá to nanajvýš desať minút, dobre?“

Prikývla som a čakala. Bola som si istá, že nasledujúci rozhovor bude ťažký pre nás obe. Stratila som brata, ktorého som veľmi ľúbila. Medzi Reném a mnou bol malý vekový rozdiel, a preto sme si boli odjakživa veľmi blízki. Emilina bolesť mala iné rozmery. Prišla o partnera, o otca svojich dvoch malých detí, z ktorých mladšie si ho nebude vôbec pamätať. Obdivovala som ju, že dokáže normálne fungovať. Ja by som sa asi zosypala, ak by Matúš vyviedol to, čo René.

Keď sa vrátila do obývačky, v rukách držala tácku s kekšíkmi. „Spravím kávu?“ ponúkla sa. Ešte aj v tejto chvíli sa snažila byť dobrou hostiteľkou.

„Nie, ďakujem. Mala som v robote. Sadni si sem ku mne,“ vyzvala som ju. Chcela som, aby bola blízko mňa.

Poslúchla a smutnými očami sa poobzerala po miestnosti.

„Vidím ho všade. V tomto kresle sa díval na futbal, na koberci sa váľal s Filipkom. Tu ho učil chodiť. Vianočný strom-

ček sme mali vo zvyku stavať aj rozoberať spolu. Je síce iba marec, ale bojím sa Vianoc, ktoré nás čakajú,“ začala.

Všimla som si, aká je vychudnutá, a ani som sa nedivila.

„Keď som otehotnela s Vaneskou, René začal seriózne uvažovať, že sekne s podnikaním. Nedávalo mu to slobodu, akú si predstavoval. Každý deň riešil problémy okolo firmy, vozidiel, šoférov a tovaru. Vždy sa niečo dialo. Keď sa neka- zili autá, zlyhávali vodiči alebo klienti, ktorí sa na poslednú chvíľu rozhodli zrušiť zákazky alebo zaplatiť menej.“

Vedela som o bratových opletačkách v práci. Viackrát sa mi zveril s tým, že nie je spokojný.

„Nemal s tým vôbec začínať, ale vravel, že chce byť pánom sám sebe. No stal sa vlastným otrokom,“ povzdychla som si.

„Presne tak, Anna. Uvedomil si to, keď mi lekár oznámil, že sa musím šetriť, lebo môžem prísť o dieťa. Dovtedy bolo na mne úplne všetko. Nielen Filipko, ale aj celá domácnosť, nákupy, rodinné záležitosti. Domov chodil unavený a myseľ mu lietala niekde vo hviezdach. Bol pri nás iba fyzicky. Do- šlo mi, že sa trápi.“

„Dávnejšie som s ním mala vážny rozhovor. Zhruba me- siac po tom, čo prestal podnikať,“ povedala som. „Výrazne schudol a pod očami mal kruhy. Bála som sa, aby neskĺzol na zlú cestu dlhov alebo nemal nebudaj milenku. Uistil ma, že sa nemám báť. Vy ste boli pre neho všetkým.“

Emily prikývla. „Viem. Kašlala som na to, že keď skončí s podnikaním, budeme žiť skromnejšie, kým sa pozvie- chame. Chcela som len pokoj a muža, o ktorého sa môžem oprieť. Keď si našiel normálnu prácu, vydýchli sme si. Mal pravidelný príjem, a keď sa narodila malá, tešil sa ako poja- šený. Pamätáš si, ako žiaril?“

„Jasné, chcel vykúpiť celé kvetinarstvo, ale podarilo sa mi ho zastaviť. Rada si spomínam na tieto chvíle.“

„Mňa teraz spomienky boľia. Bodajú ma ako ihlice na pletenie. Mám pocit, že ich mám zabodnuté v srdci a už nikdy sa odtiaľ nedostanú preč. Prečo to muselo dopadnúť takto? Mali sme všetko, Anna. Lúbili sme sa a mali sme zdravú krásnu rodinu, domov, plány do budúcnosti,“ potiahla nosom.

Utrela som si slzy, ktoré si našli cestu a stekali mi po lícach.

„Filipko bol v škole, Vaneska spala v postielke a ja som umývala dlážku, keď mi zazvonil telefón. Zabudla som si vypnúť zvonenie a bála som sa, aby prichádzajúci hovor nezobudil malú. Vrhla som sa k mobilu, a keď som na displeji zbadala Ferovo meno, pripadalo mi to zvláštne. Jeho podnikateľské aktivity s mojím mužom sa skončili a zdalo sa, že rovnako na tom bolo aj ich priateľstvo. Nestýkali sa, jeho žena ma v meste ani nepozdravila a otáčala sa na opačnú stranu, aj keď sme predtým vychádzali spolu dobre.“

„Nevedela som, že ti najprv zavolať Fero. Myslela som, že takéto veci oznamuje polícia a že to bolo tak aj pred dvomi mesiacmi. Jeho žena je pekná hus. Nikdy mi nebola sympatická.“

„Fero bol u zubára. Keď sa vrátil do firmy, na parkovisku pred vchodom stálo Reného auto. Vnútri ho však nemohol nájsť a mal vypnutý telefón, preto volal mne. Nebola som mu nápomocná. Netušila som, prečo šiel René do bývalej firmy. V tom čase mal byť v práci,“ pokračovala Emily. „Zložila som a pokračovala som v upratovaní. Nevedela som sa však sústrediť. Neustále som myslela na to, prečo tam parkuje mužovo auto. Dobrovoľne odišiel zo spoločného biznisu s Ferom už pred mesiacmi a zdalo sa, že sa s tým už vnútorne vyrovnal. Nemali sme peniaze navyše, ale nehľadovali sme.“

Pozorne som počúvala túto statočnú ženu a tiež som sa zamýšľala nad tým, prečo ju postihol takýto osud. Na jej

vychudnutej tvári sa zračilo utrpenie a preplakané noci. Cez deň musela byť silná, ale keď večer uspala deti, žialila nad nespravodlivosťou sveta a nikto z nás jej nevedel pomôcť.

„Polícia prišla až neskôr. Asi hodinu po telefonáte. Fero ho tuším objavil skôr, ale museli všetko zaistiť. Pamätám si len, že na dvere zaklopali dvaja muži. Keď som zbadala uniformy, došlo mi, že sa stalo niečo veľmi zlé. Povedali, že René je mŕtvy a vtedy som omdlela. Po prebratí sa som zbadala tvojich rodičov a moju mamu. Držala na rukách plačúcu Vanesku. Potom si prišla ty.“

Chytila som ju za ruky. Obe sme prežívali tú hrôzu ešte raz.

„Všetko sa zbehlo veľmi rýchlo. Na vypočúvanie si sotva pamätám. Keby nebolo Matúša, neviem, ako by to dopadlo,“ priznala som.

Emily prikývla. „Máš skvelého muža. Postaral sa vtedy aj o Filipka. Ja si na prvé dni spomínam len veľmi matne. V dôsledku stresu som stratila mlieko a nemohla som viac dojčiť. Nedalo sa mi spať a bola som veľmi unavená. Vtedy mi bola oporou mama. Aj tvoji rodičia sa snažili, ale prišli o syna a sami potrebovali útechu.“

„Viem. Ešte stále sa z toho nespamätali a myslím si, že nikto z nás tomu akosi stále nechce uveriť. To len policajti sa správali chladne.“

„Chceli to čo najskôr uzavrieť. Je to pre nich len ďalší mŕtvy človek. Kašľú na to, že to bol otec, manžel, brat, syn a priateľ. Počas vypočúvania mi kládli nepríjemné otázky, ale museli preveriť všetko,“ vydýchla si Emily a siahla po sušienke. „Tomu rozumiem.“

„Dali ti ten list?“ opýtala som sa zvedavo.

„Nie. Zrejme ho založili do spisu. Aj keby mi ho strkali do ruky, nechcela by som ho. Načo? Aby mi neustále pripomínal, ako hrozne sa skončila naša láska?“

Musela som s ňou súhlasiť. „Chápem ťa. Si si stopercentne istá, že to bolo jeho písmo?“

„Áno. Často sme si písavali odkazy. Začali sme s tým ešte na vysokej škole a držalo nás to dlho. Všetky lístočky sme si odkladali do škatule pod posteľou v spálni, ale to predsa vieš. Ako rada by som povedala, že to robíme dodnes. Všetko je preč, Anna. Bolí to,“ zakryla si tvár dľaňami a ticho plakala.

Objala som ju a cítila som, ako sa trasie. Sľúbila som si, že jej budem pomáhať najviac, ako sa bude dať.

„Viem, zlatko. Je to strašné a neviem, čo by som ti povedala.“

Utrela si oči do rukáva na tričku a usmiala sa cez slzy. „Vieš, čo mi napísal?“

Zavrtela som hlavou.

„Že je mu to ľúto. Pod to pripísal, že nás všetkých veľmi miluje. Pár slov a potom sa vykašlal na celý život. Strelil si do hlavy zbraňou, ktorú ukradol Ferovi, a basta. Pre neho sa všetko skončilo a pre nás začalo. Ako to vysvetlím Vaneske, keď vyrastie? Nemala ani rok, keď sa jej otec rozhodol, že je lepšie skončiť so životom. Ako mu mám odpustiť, že nás tu nechal samých? Že neochutnal jej prvú narodeninovú tortu?“

Tak veľmi som jej rozumela. Dúfala som, že to cíti, aj keď teraz okrem hnevu na môjho brata nemyslela na ničiu empatiu. „Ako je na tom Filipko? Čo škola a spolužiaci?“

„Detský psychológ im v čase jeho neprítomnosti vysvetlil, akú bolesť prežíva ich spolužiak. Zatiaľ o tom nikto nehovorí, ale dobre vieš, aké sú deti. Skôr či neskôr mu nejaký spolužiak povie, čo doma rozprávali rodičia o jeho ockovi. Bojím sa toho a neviem, ako budem reagovať, keď príde s plačom.“

Pomaly mi dochádzalo, že toto žieňa prežíva peklo, ktoré len bude meniť svoje podoby. Doteraz som ľutovala seba a rodičov, nad Emily a jej trápením som sa veľmi nezamýšľala. Teraz ma zastihla celá pravda.

To ona bude čeliť otázkam svojich detí, ona sa bude prebíjať životom a snažiť sa vychovať ich správne, aj keď vnútri bude ešte veľmi dlho krváčať.

„Prečo by René kúpil dovolenku a potom to vzdal?“ zamyslela som sa.

„Policajti povedali, že jeho smrť bola zrejme chvíľkový skrat. Naznačili, že mohol mať dlhy, o ktorých som netušila. Zatiaľ mi neklopali na dvere žiadni vymáhači, takže neviem.“

Stále mi však nešlo niečo do hlavy. „Prečo šiel práve do firmy?“

Emily mykla plecami. „Možno sa chcel pohovárať s Ferrrom. S určitou viem povedať len to, že sa nemienil vrátiť k podnikaniu. Vyhovovalo mu byť zamestnaný, nemyslieť na odvody, daňové priznania a problémy s vozidlami.“

„Ako vedel, kde má jeho bývalý spoločník zbraň?“ nedalo mi to.

„Kým spolu podnikali, všetky dôležité dokumenty a hotovosť mali v kancelárii. Bola tam aj zbraň. Fero tvrdí, že bola pripravená pre prípad núdze. Vieš, keby ich prepadli alebo niečo podobné. Je legálnym držiteľom a roky má zbrojný preukaz. René vedel, kde má hľadať. Vyšetrovatelia si myslia, že do firmy išiel s cieľom skončiť so životom. Čakal v aute, kým nestretol jedného z vodičov nákladiaka. Pýtal sa ho na Fera. Keď sa dozvedel, že si bývalý spoločník odskočil k zubárovi, vošiel nepozorovane do kancelárie, našiel zbraň, sadol si za stôl a napísal odkaz... Zvyšok už vieš.“

Celkom uveriteľný príbeh, pomyslela som si. Akosi mi však stále nešlo do hlavy, prečo kupoval drahú dovolenku a potom si vystrelil mozog. Doteraz som si nahovárala, že bratovi muselo bleskovo prepnúť, a preto to urobil. Dnes mi však začínalo dochádzať, že to mohlo byť inak. Na vine bola zmluva s cestovnou kanceláriou.

„Nepáči sa mi to, Emily. Určite nevieme všetko,“ pozvzdychla som si.

„Nemôžem robiť vôbec nič. Prípád je uzavretý a bodka. A moje deti budú vyrastať bez otca,“ zvlnili sa jej pery, ale tentoraz zadržala slzy.

Sedeli sme tam ako kôpky čerstvo pohrabaného jesenného lístia a každá sme v myšlienkach blúdili okolo toho istého človeka. Reného.

Emily si určite spomínala na ich zoznámenie a prvé mesiace zaľúbenosti, svadbu a pôrody, narodeninové oslavy a Vianoce, ktoré sa už nikdy nezopakujú v rovnakom zložení.

Ja som sa zadívala na bratovo obľúbené kreslo a rozpamätala sa na jeho detskú izbu v rodičovskom dome. Bola jeho kráľovstvom a pre mňa bola pocta môcť ho v nej navštíviť. Nie vždy ma vpustil dnu, no keď sa tak stalo, bolo to úžasné. Ukazoval mi svoje najväčšie poklady, ktoré tvorili jeho kresby ceruzkou vo veľkom zošite, ale aj malé autíčka, veľký plastový meč a masky na tvár.

Vybavil sa mi náš rozhovor počas jednej z takýchto vzácných návštev. Mohla som mať jedenásť rokov, on takmer trinásť.

„Veríš, že existuje peklo?“ opýtala som sa Reného.

Tváril sa vážne a prikývol.

„Prečo si to myslíš?“ mračila som sa.

Mykol plecami. „Kam podľa teba odišli všetci zločinci, ktorí mučili ľudí v koncentračných táboroch?“

„Aj oni predsa zomreli. Mama vravela, že nikto nie je nesmrteľný,“ tvárila som sa múdro.

René sa usmial. „Áno, ale po smrti idú duše zlých ľudí do pekla. Jedia tam hnilú zeleninu a pijú iba špinavú vodu alebo nesladený čaj. A nemôžu sa medzi sebou zhovárať ani sa navzájom dotknúť. Je to klamstvo, že v pekle je horúco. Trasú sa tam od zimy, nemajú si čo obliecť ani sa čím prikryť.“

Vyvalila som naňho prekvapené oči. „Odkiaľ to všetko vieš?“

„Povedal mi to Fero. Písalo sa to v nejakej knihe, ktorú mu požičal bratranec,“ priznal sa.

Obdivne som si premeriavala brata. Bezhlavo som mu verila, čo neskôr často zneužíval a robil si zo mňa žarty. Nepekázalo mi to. Boli sme len deti, ale pre mňa to bol malý Boh. Želala som si byť ako on. Tak veľmi som sa mu chcela vyrovnáť, byť vtipná a bezstarostná, neriešiť dievčenské veci, ale byť chlapčensky nevšímavá a drsná.

Krásny vzťah staršieho brata a mladšej sestry nám vydržal celý život. Vždy ma chránil ako oko v hlave a radil mi aj vo vzťahoch. Radšej by si odťal prst, ako by ma mal pustiť na rande s hlupákom, ktorému išlo iba o miesta schované pod mojou spodnou bielizňou.

„Na čo myslíš?“ prerušila moje spomienky Emily.

„Na detstvo s bratom. Stále neverím, že toto všetko je pravda a nie nejaký fór. Moje srdce to odmieta. Nemohol len tak odísť a nechať nás tu bez vysvetlenia,“ hrýzla som si pery. Vedela som, že tieto slová mojej švagrinke vôbec nepomôžu, ale nemala som to komu povedať.

Môj muž Matúš bol skvelý manžel, ale vyrastal ako jedináčik a nerozumel putu medzi súrodencami. Pre mojich rodičov bola synova samovražda stále čerstvou boľavou

záležitosťou. Moje dve priateľky práve riešili vlastné rozvody. Ja so svojím spokojným manželstvom som nezapadala do skladby ich stretnutí naplnených nenávisťou, hnevom a sarkazmom voči mužom. Posledné mesiace sme sa vídali len zriedka, a aj keď mi chýbali naše rozhovory a posedenia pri káve alebo vínku, na čas som sa ich vzdala a snažila som sa byť nápomocná tam, kde to bolo potrebnéjšie.

„Viem, že ste si boli veľmi blízki. Pre Reného si bola ako porcelánová bábika. Bol by zabil každého, kto by ti ublížil,“ usmiala sa Emily. „Dúfam, že moje deti budú mať medzi sebou rovnako krásny vzťah.“

Chytila som ju za ruku. „Budem sa snažiť zo všetkých síl, aby som ti pomohla spraviť život aspoň trochu znesiteľným. Viem, ako ti je. Nesmieš byť sama. Cez víkend sa chystáme do hôr. Podte s nami.“

Milo ma prekvapilo, keď okamžite prikývla. „Mám skvelé deti, ale som v jednom kole. Nemám si kedy oddýchnuť. Prospejte mi, keď sa decká na chvíľu rozptýlia.“

Tešila som sa, že spolu strávime dlhší čas. Počas krátkych stretnutí sme sa vždy vedeli pohovárať, vyplakať sa, pofúkať si rany a pochopiť sa, ale akosi mi to nestačilo. Byť s bratovou rodinou mi pripadalo ako byť s ním. Videla som ho v každom z jeho detí, dokonca aj v Emily.

2. kapitola

V ten deň sa Matúš vrátil z posilňovne okolo siedmej večer. V rukách držal dve škatule s pizzou. Káravo som sa naňho pozrela, no jeho psie očka prosili o odpustenie.

„Dávno sme nemali túto pochúťku,“ povedal namiesto pozdravu.

Samko sa vykašľal na farbičky a výkresy, zoskočil zo stoličky a bežal k ockovi. „Mňam!“

Po krátkom bozku na privítanie sme sa usadili za stôl a na tanieroch skončili trojuholníky voňavej pizze.

„Ako bolo v práci?“ opýtala som sa.

Matúš sa netváril nadšene. „V pohode, stále to isté.“

Po vyštudovaní telesnej výchovy sa rozhodol otvoriť si v susednom meste najlepšiu posilňovňu v kraji. Začínal v malých priestoroch na periférii, ale nezabúdal na svoje sny. Najprv pôsobil ako osobný tréner, zostavoval pre klientov jedálne lístky a po čase niekoľkých pripravoval na amatérske aj profesionálne súťaže. Úspechy jeho zverencov ho posúvali vpred. Záujem o jeho vedomosti a čas pri tréningoch rástol. V tom období som ho spoznala a zaujal ma, aj keď som stále šialene milovala Robina.

„Možno by som mohla začať znova cvičiť,“ prehodila som len tak.

Samko sa na mňa prekvapene pozrel. „Ty?“

„Jasné, kedysi som chodievala do posilňovne, na plaváreň a niekedy sme s ockom aj behávali.“

Synček ukázal prstom na Matúša. „S týmto?“

„Máš aj iného?“ zavtipkovala som.

„Nie. Tento je najlepší,“ polichotil sladko otcovi. Ten mu venoval vďačný pohľad.

„Prečo si prestala, mami?“ vrátil sa k téme Samko.

„Otehotnela som a už to nebolo veľmi pohodlné. Potom si sa narodil ty a na cvičenie nebol čas. Starala som sa o teba a o ocka. Potom som začala pracovať.“

„Vieš, že ťa podporím vo všetkom. Kedy by si chcela začať?“ opýtal sa Matúš a strčil si do úst takmer polovicu